

Unga Klara ordnade samtal om häktade barn

I november ägde ett samtal rum på Unga Klara mellan socialarbetare och publik. Socialarbetare från Fryshusets avhopparverksamhet, **Eva-Mi Guldsbrandsson** och **Annika Edberg**, berättade om sitt arbete med barn på de tre häktena i Stockholmsområdet: Kronoberg, Huddinge och Sollentuna. Arbetet sker i samarbete med Kriminalvården.

Inbjudan kom från dramaturg **Erik Uddenberg** på Unga Klara och frågeställningen var:

Hur påverkas ett barn av att isoleras i en cell i månader?

Varje år häktas mer än 150 barn mellan 15 och 17 år Sverige. Ibland i många, många månader. Under den tiden hålls de isolerade i sin cell 23 av dygnets 24 timmar och tillåts inte träffa någon utanför häktet, inte ens sin familj. De enda som får möta barnen, utöver häktets personal, är de två socialarbetarna med koppling till Fryshusets avhopparverksamhet.

Barn som häktas har barns rättigheter när det kommer till bland annat skolgång, vilket är näst intill omöjligt. Skolor arbetar idag mycket med digitala medel vilket är omöjligt på ett häkte. Barnen häktas där det misstänkta brottet begåtts. Alltså finns det skolor över hela landet som har ett ansvar.

Barnen har rätt att möta människor för social samvaro fyra timmar per dygn. Det går inte att genomföra. Barn ska inte sitta häktade mer än högst tre månader. En del sitter ett år. Listan kan bli lång när det kommer till barns rättigheter som inte går att tillmötesgå.

Eva-Mi och Annika berättar om sina samtal med barnen. Det kan handla om allt från vilket väder det är ute till frågor om hur det kommer att gå för dem. Samtal om drömmen om ett "vanligt"

liv. Hopp och hopplöshet. Frågor som "kommer jag att dö?" kräver erfarna socialarbetare. De hinner träffa en bråkdel av barnen.

Vid sidan av Eva-Mi och Annika finns det på häktet personer från Röda Korset, präster och imamer. De finns till för alla häktade. Givetvis finns Kriminalvårdens personal också där som gör så gott de kan. Och socialtjänsten som enligt Eva-Mi och hennes kollega Annika för sällan besöker på häktet. Min reflektion är att de för ofta är väldigt unga och att häktesmiljön är ganska skrämmande.

Eva-Mi avslutade kvällen med att fråga oss alla vad vi vill när det kommer till dessa barn. Barn som via politiken och massmedia enbart beskrivs utifrån vad de misstänks för. Men de är barn! Och har barns rätt oavsett hur vi tänker om deras handlingar. Precis som alla som begår brott är de människor.

Min reflektion är att vi aldrig får avtrubbas.

Text: Yvonne Zättermann Åberg

Illustration: Fabian Göranson

Läs våra tidigare texter om barn i häkte:

[Utredning föreslår: Inga barn i häkte](#)

Från Insidan, Barnombudsmannens årsrapport 2013.